

Weinhold Legal

Legal Update

BŘEZEN 2026

Obsah

Aktuality z legislativy

[Návrh zákona o umělé inteligenci](#)

Aktuality z judikatury

[Limitace výše náhrady škody po odstoupení od smlouvy](#)

[Věcná příslušnost soudů ve sporech vycházejících z průmyslového vlastnictví](#)

Připravované akce

25.3.2026. Webinář - [CRA: proč je možná důležitější než NzKB \(NIS2\)](#)

16.4.2026, Plzeň - [HR Brunch: Zdravotní benefity bez právních a daňových pastí](#)

Články

[Nový zákon o kritické infrastruktuře I. – Kdo pod něj spadá?](#)

Markéta Koubová, Právní prostor

Informace uvedené v tomto bulletinu jsou prezentovány na základě našeho nejlepšího přesvědčení a poznatků získaných v době, kdy byl tento text dán do tisku. Nicméně, konkrétní informace vztahující se k tématům uvedeným v tomto bulletinu by měly být konzultovány dříve, než na jejich základě bude učiněno jakékoliv rozhodnutí.

Aktuality z legislativy

Návrh zákona o umělé inteligenci

Ministerstvo průmyslu a obchodu připravilo návrh zákona o umělé inteligenci, jenž implementuje nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2024/1689 (dále jen „AI Act“). Jedná se o minimalistický návrh, který nemá firmy zbytečně zatěžovat administrativou. Upravuje pouze nezbytné institucionální, procesní a sankční mechanismy, jež AI Act svěřuje členským státům k samostatnému rozhodnutí. Očekává se, že **návrh vstoupí v účinnost v průběhu roku 2026, nejpozději však 2. srpna 2026.**

Návrh počítá se zřízením tzv. **regulačního sandboxu pro umělou inteligenci**, jehož provozovatelem má být Česká agentura pro standardizaci. Jedná se o **kontrolované testovací prostředí, jež umožňuje poskytovatelům nebo potenciálním poskytovatelům systémů AI vývoj, testování a ověřování inovativních AI systémů před jejich uvedením na trh nebo do provozu, a to po omezenou dobu.** Tyto sandboxy mohou také zahrnovat testování v reálných podmínkách, nicméně vždy budou pod přímým dohledem příslušného orgánu. Účast v něm vzniká na základě smlouvy a jeho účelem je zvýšení právní jistoty a podpora inovací a konkurenceschopnosti, zejména malých a středních podniků či startupů. Požadavek zprovoznění alespoň jednoho takového sandboxu na národní úrovni v rámci členských států patří mezi jedno z klíčových ustanovení dle AI Actu, která budou použitelná **od 2. srpna 2026.**

V případě **vysoce rizikových systémů umělé inteligence** dle AI Actu jde o takové **systémy, které mohou představovat riziko z hlediska možné újmy na zdraví, bezpečnosti nebo základních práv fyzických osob. Proto se na ně vztahují nejpřísnější pravidla.** Typicky se jedná o oblast zdravotnictví, zaměstnávání, vzdělávání, správy justice, kritické infrastruktury atd. Návrh upravuje procesní stránku pro dvě situace. V prvním případě jde o **testování vysoce rizikové AI v reálných podmínkách**, kdy daný subjekt musí nejprve podat žádost o schválení tohoto testování. Ohledně této žádosti stanovuje návrh orgánům dozoru zvláštní lhůtu pro vydání rozhodnutí ve zvláště složitých případech v délce **90 dnů** od zahájení řízení. Ve druhém případě jde o **provoz vysoce rizikové AI**, a to se lhůtou pro rozhodnutí o žádosti do **120 dnů.**

Návrh rozděluje dozor nad dodržováním pravidel mezi několik institucí. Tou hlavní, která bude **vykonávat dozor nad plněním povinností** dle AI Actu a tohoto návrhu, bude **Český telekomunikační úřad.** Ten bude zároveň působit jako jednotné kontaktní místo pro veřejnost. Dalšími orgány dozoru budou **Česká národní banka**, která bude dohlížet na osoby podléhající jejímu dohledu, **Úřad pro ochranu osobních údajů, Veřejný ochránce práv a Úřad pro technickou normalizaci.**

Úprava v AI Actu je založena na několika základních principech, mezi které patří přístup založený na míře rizika, lidský dohled nad klíčovými rozhodnutími, transparentnost, ochrana základních práv a zajištění kvality a bezpečnosti AI systémů. Za porušení povinností založených AI Actem mohou být uloženy vysoké sankce, **pokuty mohou dosáhnout až 35.000.000 EUR nebo 7 % celosvětového obrátu subjektu.**

Aktuality z judikatury

Limitace výše náhrady škody po odstoupení od smlouvy

(Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 10. prosince 2025, sp. zn. 28 Cdo 1551/2025)

Okresní soud v Ostravě přiznal žalobkyni nárok na zaplacení smluvních pokut a náhrady škody v celkové výši 25 961 229,40 Kč s příslušenstvím.

Weinhold Legal

Legal Update

BŘEZEN 2026

Předmět sporu tvořily nároky žalobkyně, jako objednatelky demolice průmyslových objektů a prodávajícího odpadu z ní vzniklého, vůči žalované, jako dodavateli a kupujícímu, která **porušila povinnosti z dvojice závislých smluv (smlouva o dílo na demolici a přeložky sítě ve spojení s kupní smlouvou na odpad)**. V obou smlouvách si strany sjednaly, že zaplacením smluvní pokuty není dotčeno právo na náhradu škody v plném rozsahu. Zároveň **dojednaly limitaci náhrady škody** s tím, že „celková výše náhrady škody, kterou jsou si smluvní strany povinny poskytnout v důsledku případného porušení povinnosti dle této smlouvy, nebo v souvislosti s ní, nepřesáhne za všechny škody dohromady vzniklé příslušné smluvní straně na základě smlouvy nebo v souvislosti s nimi 10 % kupní ceny sjednané ve smlouvě. **Uvedené ustanovení se nepoužije na náhradu škody způsobenou úmyslně.**“

Žalovaná nesplnila několik smluvních povinností, přičemž ve smlouvách byly sjednány pokuty za prodlení a ustanovení, dle kterého zaplacením smluvní pokuty nebylo dotčeno právo na náhradu škody v plném rozsahu. Žalobkyně následně z důvodu prodlení žalované platně odstoupila od kupní smlouvy, čímž zanikla i smlouva o dílo. V příčinné souvislosti s porušením smluvních povinností žalovanou (vedoucím k zániku smluv) **vznikla pak žalobkyni škoda, když později s novým subjektem uzavřela smlouvu o dílo za vyšší cenu a demolici vyprodukovaný odpad mu prodala za cenu nižší. Celková škoda tak dosáhla výše přes 51.000.000 Kč.**

Krajský soud v Ostravě rozsudek prvního stupně částečně potvrdil. Klíčové pro něj bylo, že **ujednání o limitaci škody** v kupní smlouvě se vztahuje i na škodu z porušení závislé smlouvy o dílo a že toto ujednání obstojí i po odstoupení, neboť jde o ujednání, které **má svou povahu zavazovat i po zániku smlouvy (§ 2005 odst. 2 o. z.)**. Z toho důvodu **přiznal náhradu škody jen do výše 10 % kupní ceny šrotu a žalobu v převyšující části zamítl.**

Obě strany podaly dovolání k Nejvyššímu soudu. Žalobkyně předestřela otázku, zda lze výkladem dovodit, že se ujednání o limitaci náhrady škody částkou odpovídající 10 % kupní ceny vztahuje i na škodu vzniklou porušením smluvních povinností vyplývajících ze vzájemně závislé smlouvy o dílo. Dále **kladla otázku, zda v důsledku odstoupení od kupní smlouvy zaniklo dle § 2005 o. z. též ujednání o limitaci náhrady škody vzniklé z porušení smluvních povinností.**

Nejvyšší soud **vyložil § 2005 odst. 2 o. z. tak, že pokud si smluvní strany nedojednávají jinak, pak odstoupení od smlouvy se** (v souladu s výslovnou dikcí ustanovení) **nedotýká práva na náhradu škody vzniklé z porušení smluvních povinností před odstoupením od smlouvy.** Při respektu k autonomii vůle smluvních stran pak v případě, kdy **právo na náhradu škody vzniklé z porušení smluvních povinností před odstoupením od smlouvy bylo smluvně limitováno, je ujednání o limitaci** – není-li jiné smluvní úpravy a nemá-li být smysl přijaté smluvní úpravy zmařen – **namísto posuzovat právě jako ujednání, které má vzhledem ke své povaze zavazovat strany i po odstoupení od smlouvy.**

Zásadní je výklad § 2898 o. z. – Nejvyšší soud se opřel o důvodovou zprávu a převládající doktrínu a uzavřel, že tato norma má absolutně kogentní povahu. Ujednání, které předem vylučuje nebo omezuje povinnost k náhradě újmy způsobené úmyslně nebo z hrubé nedbalosti, je proto zdánlivé (§ 554 o. z.), tj. ex officio se k němu nepřihlíží.

Nejvyšší soud proto zrušil rozhodnutí odvolacího soudu v rozsahu, v jakém limitaci aplikoval paušálně i na škodu, aniž by zkoumal, zda byla způsobena z hrubé nedbalosti, a uložil nižším soudům, aby se touto otázkou výslovně zabývaly. Dovolání žalované odmítl, dovolání žalobkyně shledal opodstatněným a rozsudky uvedených soudů zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Věcná příslušnost soudů ve sporech vycházejících z průmyslového vlastnictví

(Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. prosince 2025, sp. zn. 23 Cdo 2385/2025)

Okresní soud v Kladně přiznal žalobkyni nárok na zaplacení smluvní pokuty ve výši 1.000.000 Kč, která vyplývala z porušení koncesionářské smlouvy žalovanou. Žalobkyně, jakožto dodavatelka, v ní udělila žalované **nevýhradní právo, aby prováděla propagaci, distribuci a prodej nových vozidel a poskytovala související služby.** Pro případ skončení smlouvy si strany sjednaly povinnost žalované neprodleně odstranit a neužívat veškeré poutače, plakáty, loga a ostatní znaky, které patřily žalobkyni nebo výrobci vozidel. Za porušení této povinnosti byla ve smlouvě sjednána **smluvní pokuta** ve výši 25.000 Kč za každý den trvání porušení tohoto závazku. Navzdory tomu žalovaná po skončení smlouvy nadále na svých poutacích a webových stránkách uváděla logo výrobce, čímž se vůči veřejnosti prezentovala jako autorizovaný prodejce nových vozů této značky.

Žalovaná se proti tomuto rozsudku odvolala ke Krajskému soudu v Praze a ten **původní rozsudek zrušil a věc postoupil Městskému soudu v Praze jako soudu věcně příslušnému.** Učinil tak proto, že uplatňovaný nárok na smluvní pokutu za porušení smluvní povinnosti zdržet se užívání specifikované ochranné známky, je nárokem vycházejícím z průmyslového vlastnictví. Vzhledem k tomu je podle § 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 221/2006 Sb., o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZVPPV“) a dle § 39 odst. 2 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, ve znění pozdějších předpisů, výlučně příslušným k projednání a rozhodnutí věci v prvním stupni Městský soud v Praze.

Následně podala **žalobkyně dovolání k Nejvyššímu soudu**, ve kterém **namítala**, že odvolací soud se nedostatečně vypořádal s otázkou, zda a proč by měl být nárok na zaplacení smluvní pokuty natolik úzce spjat s právy průmyslového vlastnictví, aby založil výlučnou věcnou příslušnost Městského soudu v Praze.

Nejvyšší soud odkázal na Pařížskou úmluvu a předchozí judikaturu, podle níž ochranné známky nepochybně patří mezi práva průmyslového vlastnictví; u nároků vycházejících ze zákonné absolutní ochrany těchto práv je příslušný právě Městský soud v Praze.

Klíčový závěr spočívá v tom, že **smluvní povaha utváření povinností (smluvní pokuta) sama o sobě nevylučuje, aby šlo o nárok „vycházející z průmyslového vlastnictví“.** Pokud je vznik práva na smluvní pokutu navázán na porušení povinnosti, jejímž obsahem je respekt k právům z ochranné známky (tj. nezasahovat do nich), musí soud **předběžně řešit, zda k zásahu do práva k ochranné známce došlo.**

Nejvyšší soud zdůraznil, že opačný výklad by vedl k neúčelnému rozštěpení příslušnosti jednotlivých soudů. Upozornil i na **judikaturu ke sporům z práva duševního vlastnictví dle § 9 odst. 2 písm. g) zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád**, ve znění pozdějších předpisů, kde **se rozlišuje mezi nároky z „obecné“ obligace a nároky majícími původ v právní úpravě duševního vlastnictví.** Obdobná kritéria použil i zde.

Nejvyšší soud výslovně rozlišil situaci projednávanou od případů, kdy by strany smlouvou samostatně vytvořily povinnost zdržet se určitého jednání (včetně zákazu užívat nějaký nehmotný předmět) nezávisle na tom, zda jde o předmět průmyslového vlastnictví někoho konkrétního. V takovém případě by pro posouzení sporu nebylo podstatné, komu „patří“ dotčené označení a zda existuje právo průmyslového vlastnictví, a spor o smluvní pokutu by nebyl sporem o nároku vycházejícím z průmyslového vlastnictví.

Weinhold Legal

Legal Update

BŘEZEN 2026

V nyní řešené věci však podle žalobních tvrzení byla **smluvní pokuta sjednána právě pro případ porušení povinnosti nepoužívat označení**, která patří žalobkyni nebo výrobci, tedy pro případ zásahu do jejich práv průmyslového vlastnictví. **Rozhodující je tudíž zjištění, zda tato označení byla předmětem jejich průmyslového vlastnictví a zda žalovaná do těchto práv zasáhla. Proto jde o nárok vycházející z průmyslového vlastnictví.**

Nejvyšší soud uzavřel, že **spor o zaplacení smluvní pokuty v dané věci je sporem o nároku vycházejícím z průmyslového vlastnictví** ve smyslu § 6 odst. 1 písm. a) ZVPPV. Napadené usnesení krajského soudu o postoupení věci Městskému soudu v Praze jako soudu věcně a místně příslušnému proto **posoudil jako správné a dovolání žalobkyně zamítl.**

© 2026 Weinhold Legal
Všechna práva vyhrazena

Informace uvedené v tomto bulletinu současně nelze chápat jako vyčerpávající popis relevantní problematiky a veškerých možných konsekvencí, a nemělo by na ně být plně spoléháno v jakýchkoliv rozhodovacích procesech ani by neměly být považovány za náhražku specifické právní rady, které by byla relevantní pro konkrétní okolnosti. Weinhold Legal, s.r.o. advokátní kancelář ani kterýkoliv právník uvedený jako autor těchto informací neodpovídají za jakoukoliv újmu, která by mohla vzniknout ze spoléhání se na zde uveřejněné informace. Dále si dovoluujeme poznamenat, že na některé záležitosti v tomto bulletinu uváděné mohou existovat různé právní názory z důvodu nejednoznačnosti příslušných ustanovení, a v budoucnu může převážít jiný než námi uváděný výklad.

Své připomínky laskavě zasílejte na e-mailovou adresu: **Jan.Simak@weinholdlegal.com**, anebo kontaktujte osobu, s níž jste obvykle ve spojení.

Automatické vytěžování textů a dat i rozmnožování či extrakce jejich obsahu pro účely automatizované analýzy z tohoto informačního materiálu je ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a § 39c zákona č. 121/2000 Sb., autorského zákona, bez výslovného předchozího písemného souhlasu společnosti Weinhold Legal, s.r.o. advokátní kancelář zakázáno, ledaže při jakémkoliv takovém použití bude autorství společnosti Weinhold Legal, s.r.o. advokátní kancelář výslovně uvedeno, a to spolu s odkazem na umístění takového textu a dat.